

časopis skautského střediska

Blaník

podzim 2009

O čem se dočtete:

**dodatečně ŘemŘich
tábor Statečných srdcí
liliové kříže
Rumunský Făgăraș
opět Svojsíkův závod
SONE**

Chyby nedělám proto, abych se jimi učila (jak říká jedno české pořekadlo), ale holt se stávají. A tak se tímto omlouvám Rádioví, který pro ostatní sepsat své dojmy o Řemřichovi, ale tiskařskému šotkovi se podařilo tento článek tak dobře zašít, že nebyl včas nalezen. Tak tedy nyní. (red.)

ŘEMŘICH 09

Je půl druhý a já se rozhodl napsat něco o Řemřichu 09. Vskutku akce to byla opravdu vydařená a to neříkám jen za sebe, slyšel jsem že se líbila. Mě osobně se líbila jak po stránce edukativní, tak po stránce seznamovací, zábavní či jak chcete.

Omlouvám se ale data psát nebudu, protože je to hledání v kalendáři, potom si uvědomit že sem za ten den ještě neodevzdal omluvku atd. První víkend Řemřichu byl vysoce hodně vzdělávací. Počali jsme se vzdělávat v Praze tím, že jsme zjistili že z nádraží Holešovice jezdí autobus, mimochodem po cestě zpět jsme zjistili, že autobus jezdí i tam, tedy pakliže mne paměť neklame, pakliže ano, tak se omlouvám ale ty busy tam vážně přijížděj taky.

V ten čtvrtek jsme vyjeli v docela početné skupině busem směr severní Čechy. Nakonec jsme dojeli do města vedle kteréhož je vesnice Sloup v Čechách. Bohužel ale na jméno města si nevzpomenu. Možná si nevzpomenu právě proto, že jakmile jsme byli odbatohováni, a rozdělení do skupin podle lístečku které nám byli rozdány v autobuse museli jsme se vydati na dosti spletitou cestu s ještě spletitějšími úkoly. Opravdu nelehkost. Ponejprv po slepu jít, podruhé vodu v deskách nýst, potřetí boty vyměnit, ryby nalovit a jako závěr donést světlo až do chaty kde se krásně svítilo. Opravdu vydařená hra stejně jako ona chata. V té nás po skromné večeři přivítal „Řemřich tým“ a seznámil nás s tím, co to je vlastně onen tajuplný řemřich. Všichni to vědí, takže nemusím.

Potom už následovala smržd' nejružněji provedených „přednášek“ z oblasti Hospodářství, Práva, Psychologie, Zdravovědy, Metodiky, MZS (sorry R. + M.) a myslím že to je všechno. Znavili jsme se hrou tržiště a dalšími povedenými takovými těmi. Stavěli jsme z písku ženskou :-), která se vážně stvořitelům povedla. Jedli jsme dobré jídlo a nakonec uvítali Rysovo povídání o bolševicích a zakázaném skautingu za zarudlého komunismu. Následovalo zadání prací, a jejich výběr. Myslím že každý si vybral to, oč měl zájem, a pakliže ne, tak si vybral něco jiného. Nu a potom nás čekaly ještě dva bloky přednášek a potom hurá na objednaný bus do Prahy.

Zhruba v této části doby, měl každý z účastníků napsat onu práci, nejspíše Čekatelskou práci. Kdo ji nenapsal dodnes ať, nevím co, to moc nestojí na mě.

Druhý víkend řemřichu, byl o poznání takový jiný, jako když vezmete gumové rukavice a hladíte s nimi kočku, asi takový. Proti srsti! Tentokrát jsme byli v Hájích, tedy alespoň na prvním srazu. Již tam probíhal první blok, takže nám bylo jasné že tento víkend bude přímo nabitý informacemi. Jízda busem(zase) a procházka lesem. Tentokrát jak vidno, nás jelo o poznání méně. Což bylo dosti zarážející ale ne moc. Po uhašení kovárny – bezva video, jsme dorazili na místo zvané – klášter. Zase mi vypadlo místo názvu vesnice. Název místa. Ohníček, večerka a potom odchod do kobek, pokojů či jak jim kdo říká. Ne že bych bydlel v kobce. A nikomu bych to ani nepřál. Naštěstí jsme všichni Češi a ne Rakušáci. Pryč od toho! Ráno byla snídaně po ní další bloky učení, a vyučování. Mimochodem byl to den lásky, tedy pakliže si správně pamatuji. 1. května 2009. Nebo taky den svátku práce pro pamětníky. Bloky, bloky, zajímavé hry a bloky. Bylo jasné že v sobotu v podvečer se začne se psaním testů. Což bylo dosti nepříjemné, protože byl pátek podvečer. Pár lidí se učilo mnohdy v cizích pokojích, bez vědomí pokojské! Potom začala bouřka + liják, vyčasilo se asi o půl jedné. Sobota začala, jak jinak snídání, tedy nejdříve budíčkem ve stylu hrozného mlácení vařeček o pokličky, brrrr. 1,2,3 Bulldog!

Následovně oběd a potom už se šlo na to, nejdříve mše, poté mini mini svaťáček a potom už se jely testy. Organizace end právo, Hospodaření, Psychologie a na závěr dne Zdravověda. Tedy ne na úplný závěr dne, nepředbíhejme svou

dobu. Mám takový pocit, že hodnocení prací proběhlo ještě před testy, avšak moje paměť jest dosti nedokonalá. V každém případě večer, tím myslím asi kolem deváté, začalo mecheche u ohně osvětleného lampou ze stromu. A dosti zaobleným měsícem. Po pěkném divadle

následovalo promítání fotek a videí na plátno jež spadlo těsně vedle počítače a repra. Potom se šlo skoro spát. Nějaké to přesouvání postele proběhlo až druhý den, tedy okolo půl jedné. Ráno probuzení, potom jakási hra, nevím. A následovalo dosti obšírné zkoušení z vyjmenovaných záležitostí. Celý řemřich vyvrcholil předáváním dekretu o splnění čekatelské zkoušky. Ti co neobstáli měli možnost opravy včera. Nevím kdo se zúčastnil ale přál bych to všem. A po tom, už alou do Prahy. Celý řemřich stál za to, tedy alespoň z mého pohledu. Setkání s novými zajímavými lidmi, získávání zkušeností a hlavně injekce. Injekce s novou náplní nadšení, že to co děláme má význam.

POHÁDKA O DĚVČATECH SE STATEČNÝMI SRDCI A JEDNOM ROZPÍNAVÉM POTOCE

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami, stál jeden malý a krásný skautský tábor. Děvčata v něm byla pilná, vždyť už od včerejšího poledne pracovala na zabydlení tábora, a tak si svůj první táborový poledňák plně zasloužila. Přece po dobré práci, zasloužená odměna. Jenže co se nestalo, v nebeské koupelně asi prasklo potrubí či co, zkrátka začalo pršet. Ale co to povídám pršet, začalo lít jako z konve. Ale z konve to také není to pravé přirovnání, začalo prostě lít, jako kdyby se nad týpky převrátila obrovitánská vana plná ledové vody. Každopádně ať už se stalo co se stalo, i přes neustálé vylévání ten přívál vody neunesla kuchyňská plachta zrovna nad místem, kde se sušilo dřevo na vaření. Milý malý potůček, co vždycky tak něžně bublal a vody v něm bylo tak akorát na brouzdání, se zase rozhodl, že už mu nestačí určené korytko a že rozšíří své panství na sousední loučku.

Ale to víte, že tohle se nelíbilo našim hrdinkám, a tak zavolaly na pomoc proti úpornému bojovníku celé vojsko (místních hasičů). A začalo se pobíhat a nosit. Nejmenší i prostřední osadnice tábora se schovaly k latrině, neboť byla vlese a na kopci. Ty nejstarší spolu s vedoucími neuvěřitelnou rychlostí vynášely všechny věci, od ponožek, přes plyšáky, spacáky, barely s vodou, kapsáře až po tu poslední mrkvičku z

táborového sklípku. Nahoře se zatím zpívaly písně na zahrnutí strachu i na zkrácení dlouhé chvíle, než přijeli hasiči. Na řadu samozřejmě přišla i oddílová hymna, začínající slovy „V rukou máme květiny, čekáme hodiny a padá déšť...“.

Udatní hasiči to ovšem cestou k tábořišti také neměli snadné. Museli překonat nejméně devatero nástrah a splnit devatero úkolů, než se dostali až dolů k loučce. Přes mraky a mraky bahna, rozvodněný potok, kluzké kameny a hluboké louže... Cestou jim dokonce zapadly bojové vozy, a tak museli i místní rolníci přidat ruku k dílu a pomocí traktorů vyprostit nebohé hasiče. Leč díky nástrahám terénu cestou k tábořišti i rychlosti pracujících nosiček věcí, přijeli hasiči na místo činu, když už byly všechny věci bezpečně na kopci. A tak pomohli dostat statečné děti do ubytovny zemědělského družstva a dovézt za nimi postupně i všechny věci. Na ubytovně už děvčata čekal kromě zpocených ukrajinských spolubydlících i teplý čaj, sprcha a suché postele...

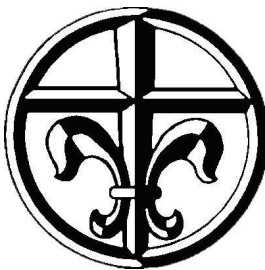
Milé děti, všechno tedy nakonec dobře dopadlo. Naše dívky neumřely, a tak vám můžu slíbit, že žijí šťastně dodnes.

Miramis, Statečná srdce

CO PRO NÁS ZNAMENAL LILIOVÝ KŘÍŽ NA TÁBOŘE

Na tomto táboře uplynul rok od té doby, kdy se v našem oddíle začaly plnit liliové kříže. S liliovým křížem jsme se seznámili jako s nášivkou, která trvale připomíná a svědčí o plném křesťanském životě. Jsme oddílem křesťanským, ale není výjimkou, že by mezi námi byly členky bez vyznání, ale zároveň se v pravidlech získávání liliového kříže dočteme, že tuto nášivku nemůže mít ten, kdo není např. pokřtěný, kdo nechodí ke svátostem atd. Tudíž ji nemůže získat člověk bez vyznání (pokud se liliový kříž rozhodneme plnit jako křesťanskou skautskou stezku). Dlouho jsme v oddíle hledaly něco, co by bylo typické pro naše křesťanské zaměření. A dnes mohu říci, že se tím stává liliový kříž.

Jak ale určit, komu nášivka liliového kříže náleží a komu ne? Jedná se přece o duchovno, o víru a to jsou smyslu měřitelné. Liliový stezka a má pro každý svůj (najdeme je např. ve přečtení těchto pravidel široká, že sám neví, kde by uvědomí, že se jedná o věci, praktikující křesťan. Ale naplňování, když každý bytostí a každý má tak trochu jiný pohled na věc, každému sedne něco jiného.

věci, které nejsou v tomto kříž je křesťanská skautská stupeň svá pravidla Skautské stezce). Ale po člověk zjistí, že jsou tak začal, ale později si které by měl konat každý jakou zvolit cestu k jejich člověk je tak individuální

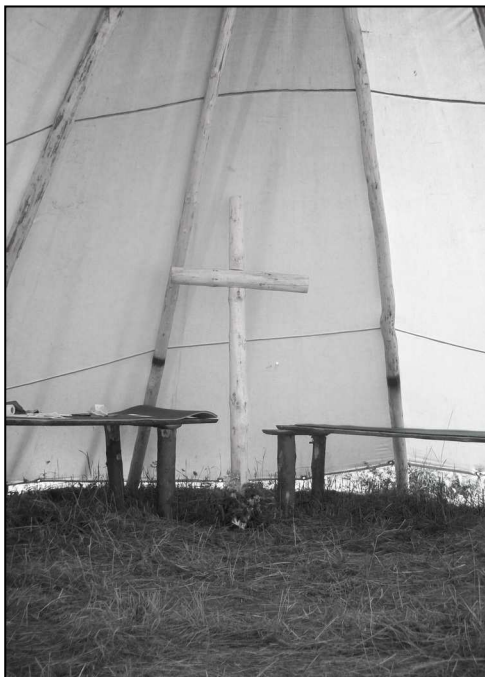
Na předminulém táboře (prvním táboře, kde byla možnost získat tuto nášivku) si každý, kdo měl zájem nášivku liliového kříže získat, psal duchovní deník, kde reagoval na duchovní témata, která byla na každý den přidělena. Tento způsob byl velice vhodný a přiměřený, ale každému nevyhovoval. Po několika debatách přes rok, jsme nedošly k žádnému závěru plnění liliového kříže, který by mohl být „ideálním“ pro všechny, ale věděly jsme, že i na dalším táboře chceme v plnění liliového kříže pokračovat.

Vedoucí, které tuhle záležitost měly pro letošní tábor na starosti, nechaly pro formu plnění liliového kříže volný průběh. Každý si mohl zvolit možnost, která pro něj bude naplňující. Zde uvádím příklady možností, které byly na výběr: každý den si přečíst příběh z naší duchovní knihovničky; přečíst si žalm a podtrhnout z něj nějakou myšlenku, která mě bude celý den doprovázet; psát si duchovní deník; přečíst za tábor jednu knihu z Bible; každý den se modlit růženec; každodenní modlení breviáře; téma na každý den – přemýšlet o něm, napsat si myšlenky, vymyslet si úkol na den; modlitba Otče náš – každý den se zamyslet nad jedním veršem

Kromě jedné možnosti, kterou si každý vybral a díky níž se snažil posunout dál ve vztahu s Bohem, jsme měly letos na táboře i „modlitební tee-pee“, které sloužilo jako kaple, či jako místo modlitby a rozjímání. V tee-pee byl velký kříž a několik postelí, kde se člověk mohl posadit a v klidu se soustředit třeba na rozmluvu s Bohem. Toto tee-pee mělo také další kouzlo. Každý, kdo plnil na táboře liliový kříž, měl svůj malý dřevěný křížek. Tento křížek zůstával stále v tee-pee a každý den bylo potřeba, aby jeho majitel ho ozdobil. Křížek se zdobil barevnými proužky kůžíček a každá kůžíčka se tak stávala symbolem každodenní návštěvy tee-pee stejně jako symbol každodenní modlitby (rozjímání) křesťana.

Naše modlitební tee-pee nádherně propojovalo duchovno na táboře s křesťanským životem a bylo místem naplnění, klidu, pochopení a utřídění myšlenek, protože právě tyto hodnoty se občas ztrácí, pokud potřebujeme určit, komu nášivka liliového kříže náleží a komu ne. A my se rozhodly zachovat hlavně ty hodnoty.

Na závěr přikládám několik postřehů od majitelů liliového kříže z našeho oddílu:

„Líbilo se mi, že jsem si vybrala kombinaci všech možností, jak plnit liliový kříž. Velký zážitek jsem měla, když jsem se ráno ještě před budíčkem modlila breviář (nad táborem na louce při svitu vycházejícího slunce a za zpěvu ptáků.“ Chobi (vedoucí)

„Velký význam v plnění liliového kříže přikládám tomu, že i přes hrozný fofr, si člověk díky plnění liliového kříže najde čas, aby se mohl na chvíli zastavit. Tee-pee liliového kříže dýchá na člověka klidem.“ Mydla (vedoucí)

„Líbilo se mi na liliovém kříži, že jsem byla více s Bohem než před táborem. Dozvěděla jsem se více. Líbilo se mi, že vedoucí také pro to zařídily zvláštní tee-pee a v něm kříž. Byly to příjemné zážitky.“ Eskymo (skautka)

Žlůvka, Dobromysl

RUMUNSKO 2009

aneb vedení Protěže na Fagaraši

Bylo to pár hodin po konci letošního tábora. Seděli jsme v klidu u klubovny, obědvali, když v tom někdo přišel s revoluční myšlenkou, že bychom mohli ještě tyto prázdniny něco podniknout. Společný puťák byl jednoznačnou volbou. A tak se začalo vymýšlet a organizovat – místně vyhrálo Rumunsko, přesněji Fagaraš.

1. den – den cesty

Je to až obdivuhodné, ale v neděli 23.8. ve 21:40 jsme již seděli v rychlíku směr Budapešť. Sice tomu předcházeli dvě hodiny na přepážce a zařizování lístků do a z Rumunska. No a kdo že v těch dvou kupé, mířících do Budapešti seděl? No přece Pampeliška, Bréba, Citron, 13-ka, Kos, Aš, Michal a George. Opomeneme-li fakt, že jsme na Slovensku museli trochu uplatit průvodčího, protože jsme jeli vagonem, který přes

Slovensko jel 200km místo lístkových 100km, tak jsme v pořádku do Budapešti dorazili něco okolo deváté ráno. Trochu nevyspalí jsme si prohlídli blízké okolí nádraží Kel (cca 500 metrů) a po hodince jsme již nastupovali, k našemu překvapení dokonce klimatizovaného, vlaku intercity mířícího směr Sibiu a naší cílové stanice Talmaciu. Cesta proběhla znovu relativně v pohodě, až na nudnou maďarskou rovinu a občasné nevydržitelné vedro, když zrovna vyplí klimatizaci. Do Sibiu jsme dorazili okolo půl desáté večer, kde k našemu nepochopení se začal vlak až nezvykle vylidňovat. My si samozřejmě v klidu sedíme dál, přece máme jet až do Talmaciu. Po chvíli nás vyhodí průvodčí, mlející něco o tom, že tady vlak končí. Po pohledu na tabuli vlaku vidíme, že zrovna náš vlak byl zrušen. Po pár diskuzích s místními zjišťujeme, že to je prý v Rumunsku normální. Tak si v místním restaurantu dáme každý na první zážitek v Rumunsku pivo, odpálkujeme pár otravných Rumunů, kteří nás za stále klesající cenu chtějí někam vozit a v 0:00 již sedíme v místním vlaku směr Talmaciu. \v půl jedné ráno konečně dorážíme do Talmaciu, opouštíme vagón za zvuku rumunských disco hitů, pouštěné jedním z cestujících z mobilu. Totálně mrtví odcházíme jen kousek za vesnici, kde rychle hledáme místo ke spaní a tím pro nás tento den končí.

2. den – den stoupání

Ráno nás kromě projíždějících vlaků a hlasitých bačů budí také popelářská auta, která od brzkého rána navážejí odpadky na skládku, vzdálenou asi 200 metrů do místa kde jsme spali. No což... balíme stany, děláme snídani a hurá konečně do hor. Tento den se již nedělo nic zas tak úplně zajímavého. Po vypocených určitě několika litrech a vystoupaných 1500 výškových metrů jsme se utábořili v jednom sedle (což se neukázalo jako chytrý počin) poblíž vrcholu jménem Varful Tatarului. Po cestě jsme se poprvé seznámili s rumunskými cikány a potkali v půlce kopce stanující Čechy, kteří měli zaživačí potíže. Zato se nám z výše zmíněného sedla naskytl nádherný výhled na zapadající slunce a postupně se rozsvěčující města Sibiu a Talmaciu.

3. den – den chůze

Moc jsme se nevyspali. V noci nám skoro uletěli stany (koho napadlo spát v sedle? ☺), ale zato nás ráno čekal nádherný východ slunce a poblíž bučící krávy, které se k nám přišli napást. Tento den jsme urazili kilometrově nejdelší část cesty. Při chůzi přes různá sedla a vrcholy jsme obdivovali krásu Rumunských hor a přírody, kterou kazily jen všude se vyskytující odpadky od bezohledných turistů. V šest hodin večer jsme došli k plesu, jehož jméno jsem bohužel ani z GPS, která nám celou cestu zaznamenávala, nevyčetl. V každém případě jsme si zde dali zaslouženou lázeň. Bohužel voda byla tak ledová, že to byla snad nejrychlejší „lázeň“ v mém životě, ale prostě to bylo potřeba. Zde nás také došla tříčlenná skupinka již dříve zmíněných Čechů, kteří zde s námi přespali.

4. den – den ferrat

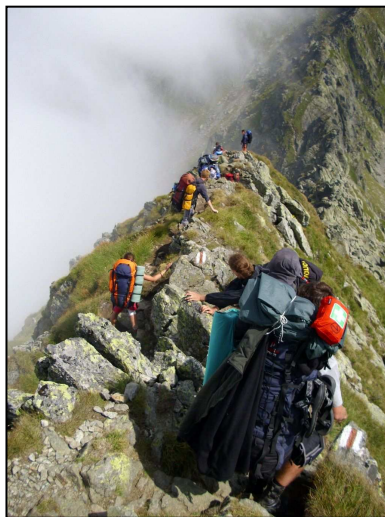

Již od rána to začalo zajímavě, prudkým stoupáním do kopce, což bylo nic oproti tomu, co nás čekalo. Od této chvíle začalo být prostředí spíše kamenité, cesty měli na šířku okolo 1,5 metru, bylo prostě vidět, že míříme na druhý nejvyšší vrchol Fagaraše – Negoiu. Po cestě jsme potkali pár ferrat (zajištěné cesty v horách), ale nic zas tak hrozného. Konečně jsme vyšplhali na vrchol Serbota (2 327 m n.m.), kde se nám naskytl úžasný pohled na obě dvě strany Fagaraše a před námi asi dva kilometry vzdušnou čarou vzdálený Negoiu. Marně hledáme inteligentní cestu, která by tam

vedla, ale mapa mluví jasně, prostě furt vpřed. Zde potkáváme místního rumunského turistu, který se nám stává na následujících 3,5 hodiny průvodcem k nezaplacení. Naše cesta do sedla Cleopatrei, který je přímo pod vrcholem Negoiu trvala snad více jak 3 hodiny. Čekalo nás šplhání dolů ze skal a zase nahoru, sjíždění hladkých skal po zadku (jinak to prostě nešlo), balancování na pár centimetrech skály a pod námi stovky metrů díra. Výše zmíněný průvodce nás stále uklidňoval, že se zde stala jen jedna smrtelná nehoda, někdy v roce 1995, ale že jiní turisté zde pravidelně ztrácejí své batohy, letící oněch stovek metrů dolu. V každém případě naše důvěra v jeho výběru cesty byl bezmezná, prý sem jezdí již osm let každý rok. Konečně tedy po třech hodinách došplháme do sedla Cleopatrei, totálně vyřízený si sedáme, jako odplatu našemu průvodci dáváme čokoládu, s tím, že jsme chudí studenti a dáváme si zasloužený pozdní oběd. Po více jak hodině odpočinku vyrážíme. Čeká nás asi půl hodinka stoupání, když konečně staneme na druhém nejvyšším vrcholu Fagaraše Negoiu – 2 525 m.n.m. Uděláme si společnou výškovou fotku, nalepíme reklamní nálepku Junáka na sloup a vyrážíme k místu našeho táboření k plesu Lacul Caltun. V deset večer máme konečně postavené stany, uděláme si jídlo a totálně mrtvý jdeme spát.

5. den – den stopu a civilizace

Ráno vstáváme až někdy okolo desáté, počasí se začalo kazit, dokonce i mrholí a tak hodnotíme a přemýšlíme, co s naší další cestou. Vyhrává varianta, že z hor sejdem již asi tento den poblíž tunelu pro auta vedoucí pod Fagarašem. A dobře jsme udělali. Po cestě nás chytnul poměrně velký déšť a tak dorážíme k tunelu trochu mokrá. Zažíváme civilizační šok. Po několika dnech strávených v klidné přírodě na nás hned vybalí sbíječky jedoucí na plné obrátky. V každém případě se rozhodneme, že zdejší pobyt si asi o jeden den zkrátíme, proto se rozdělujeme na dvojice a jdeme stopovat. Sraz máme ve vesničce pod Fagarašem jménem Cartisoara. Já (George) společně s Brébou po pěti minutách stopování

chytáme tři Rumuny, jedoucí v polorozpadlé Dacii. Je dobré poznamenat, že jsme si stopli auto jako první. Po nástupu do auta nás trochu překvapí baseballová pálka na zadním okně a hromada plechovek od piva. Další cestu je možná lépe nepopisovat, protože jsme jeli opravdu rychle, ale naši noví rumunští přátelé byli opravdu příjemní a rádi jsme si s nimi pokecali. Zjistili jsme třeba, že v Rumunsku člověk klidně může sednout za volant pod vlivem alkoholu a v podstatě nejezdícím autě, protože po policii není nikde ani památka. Kupodivu živí a zdraví

konečně dorážíme do Cartisoary, kde na nás již ostatní čekají, zvláštní, vyjížděli jsme s Brébou přeci jako první.

Rozhodneme se, že zkusíme další stop až do Talmaciu. Tam mě s Brébou odváží chlápek s Tranzitem, který měl nákladní prostor plný voňavých uzenin. Většinu z padesáti kilometrové cesty jedeme v levém pruhu (protisměru) rychlostí 130 km/h, posloucháme hity rumunské klasické hudby, přerušované občasným pípáním antiradaru, když bylo potřeba zpomalit. V Talmaciu a nádraží se scházíme všichni až na Citrona s Michalem, kteří omylem odjeli do Sibiu, tak za nimi vyrazíme vlakem, což se ukázalo jako velmi chytrý počín, protože náš ranní IC vlak byl kupodivu annulat (zrušen) a jel znovu až ze Sibiu. V Sibiu odcházíme kousek do nádraží poblíž nějakého squatu spát.

6. den – den cesty a problému s lístky

Ráno utratíme poslední rumunské leie za jídlo a v devět hodin nasedáme do vlaku směr Budapešť. Na rumunsko-maďarských hranicích probíhá celní razie, našťastí nechtěli naše smradlavé batohy raději ani vidět. V Budapešti máme asi dvě a půl hodiny, během kterých se podíváme z dálky na místní parlament a každý si dáme v místním Burger Kingu jeden hamburger (konečně maso po tolika dnech). Okolo sedmé hodiny nastupujeme tentokrát do správného vagonu rychlíku směr Praha - Hlavní nádraží. Klidnou cestu završila až česká průvodčí, která nám oznámila, že máme neplatné lístky. Ospalí a nechápající, co se děje, jsme si raději od ní koupili lístky nové. Po dvou hodinách nás znovu probudila jiná česká průvodčí, oznamující nám, že i ty nové lístky jsou neplatné, doplácíme, co je potřeba, necháváme si vysvětlit, jak na tamtu průvodčí podat stížnost, aby nám vrátili peníze, a spíme dál. V pět hodin ráno jsme opět zbuzeni s tím, že nastoupili zloději a ať si hlídáme věci. Do Prahy již neusneme. Po šesté hodině ranní vystoupíme, totálně jetý a každý míříme domů, abychom mohli zbytek dne prospat.

Podle neexistujícího deníku, psaného Brébou, sepsal George

Malý rumunský slovníček:

gara – nádraží
frumos – krásný
drum bun - šťastnou cestu
strada – ulice
sint ceħ - jsem Čech
imi place Romania - Rumunsko se mi líbí
multumesc – děkuji
la revedere – nashledanou

Více fotek na

<http://protez.aspone.cz/photo/contents.aspx?Albumid=149&kategorie=1>

Na zářiové střediskovce jste se dozvěděli, že družina Draků jede na jedno z kol Svojsíkova závodu až na Moravu. Aby Vám nebylo líto, že jste tam nebyli (protože na tohle kolo se sjelo jen 14 družin holek a 14 družin kluků z celé republiky), tak jedna z účastnic závodu sepsala své autentické zážitky. Jelikož tyto řádky byly psány do oddílového časopisu, který měl uzávěrku hnedkon po závodě, tak věřte, že následující řádky jsou psány za čerstvé paměti popisující události a žádné dojmy nejsou opominuty či zkresleny. (red.)

NEJ ZE SVOJSÍKÁČE

(25.-28.9. 2009 Nové Město na Moravě)

NEJvětší šok

Každá družina dostala svého průvodce (ochechuli☺), který chodil po celou misi s ní a kontroloval ji. V pátek večer po zahajovacím večeru v místním kině jsme našeho průvodce Manitoa alias Harryho z Litvínova šly hledat na smlouvené místo před hotel na náměstí a poté jsme se i s ním vrátily do kina. Všichni průvodci měli sejít dolů pro nákej papír, kterej je prej důležitěj. Všichni průvodci teda sešli dolů a v tom do sálu vtrhli ozbrojenci z Morální policie v kuklách, zhasly světla, ozbrojenci začali střílet, omámili průvodce slzným plynem unesli je a uvěznil. (Další den jsme je měli osvobodit.) Ten útok přišel tak náhle a znenadání, že se lekli úplně všichni.

NEJTěžší zdravotvěda

Byla opravdu nejtěžší? Těžko říct, ale nám se povedla ze všech tří nejmíň. Stanoviště se jmenovalo Boj s Morální policií a byli tam 4 ranění. Tepenné krvácení-opravdu všude stříkala krev (ňáká červená tekutina☺) a bylo docela hnusný strkat do toho ruce, klacek v břiše-jako fakt ☺,

ňákej silnějšej chlápek na břiše s tím, žen jsme vůbec nevěděly, co s ním je a ta čtvrtá byla holka se střepem v ruce – takže nic vážnýho, ale zato řvala jak tur. Asi tak jediné, za co nás pochválili bylo, že jsme si všechny nasadily gumové rukavice, které jsme si speciálně pro tento účel vzaly s sebou☺.

Další zdravotvěda-záchrana tonoucího (fakt jako v rybníku, musely jsme pro něj plavat v loďce) a dům po výbuchu (vyváděly a ošetřovaly jsme 3 raněný – holku, kterou píchalo u srdce, chláпка s popáleninou 2. stupně a „Anču“, která potřebovala resuscitaci) – se nám povedla jednoznačně líp. Samozřejmě jsme u všeho musely volat záchranku – měly jsme určený číslo, na který jsme měly volat.

NEJvětší rychlovka

V jedné vesnici jsme měly najít jakéhosi pana Brabce a na jeho poštovní schránce si přečíst vzkaz. Nic bližšího jsme nevěděly a měly jsme na to 30 minut. První, koho jsme se zeptaly, zda o panu Brabcovi neví, byl on sám ☺.

NEJvětší překvapení

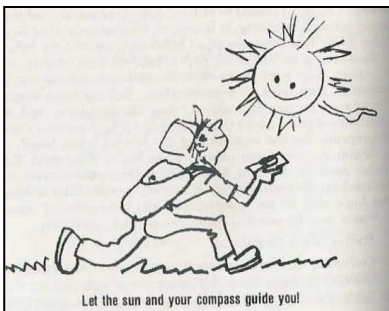

V té „Brabcovo“ vesnici jsme šly kolem hospody a před ní posedávali nějaký týpci, pokuřovali a pili alkohol...Začli nás obtěžovat, nabízeli nám, že nás svezou autem...Náš průvodce si zrovna odskočil, takže jsme se ocitly v opravdu zapeklité situaci...

Jaké bylo překvapení, když asi po 5 minutách prozradili, že je to součástí závodu a sledovali, jak se v podobné situaci zachováme. Dostaly jsme plný počet bodů ☺. Fakt vypadali jak opravdoví.

NEJúspěšnější stanoviště

Po celé 2 dny mise jsme se řídily předem promyšleného plánu – měly jsme ho napsaném i s časama kde a kdy máme být – takže jsme byly stále v obraze, zda stíháme, či ne. V sobotu večer jsme nahnaly velké naskok, a tak jsme se rozhodly zajít ještě na jedno stanoviště, které nebylo v plánu. Sice bylo víc než pravděpodobné, že do kempu nestihneme přijít včas a budou se nám strhávat body, ale pokud bychom byly na stanovišti úspěšné, vyplatilo by se to i s tím pozdním příchodem. Riskly jsme a vyšlo to. Ale byly to teda nervy ... Řekly nám, že si musíme zavázat oči a pohodlně si sednout. Za chvíli přiletí jakási sonda či co a ta bude snímat všechny pohyby na Zemi. Koho sejme, tak to bude špatný. Takže jsme se nesměly hejbat, ale vůbec jsme nevěděli, na jak dlouho to bude. To prý, až bude konec a sonda odletí, poznáme. Tak jsme seděly 5 minut, 10 minut... postupně nám začaly mravenčit a odumírat nohy ... 15 minut ... úplně jsme na

sobě cítily pohledy, jak nás všichni kontrolují... a navíc jsme měly co dělat, aby jsme se nezačaly klepat zimou, protože už byl večer...no, sonda odlétla po 23 minutách a poté, co jsme se zvedly jsme se nemohly vůbec hýbat, ale splnily jsme to všechny!!!

NEJvětší ztráta

Velké ztráty jsme bohužel zaznamenaly hned dvakrát. Nejdřív na stanovišti, kde jsme se měly orientovat v terénu – dostaly jsme popis k několika místům různými způsoby (azimutem, prostě popisem cesty,

podle GPS, mapou na orientační běh...no, a na těch místech měly být mrtvé schránky Resistance a z nich jsme si měly opsat kódy. Na některý ty místa jsme evidentně došly, protože vypadaly přesně podle popisu, ale schránku jsme nenašly ani jednu. Takže 0 bodů ☹.

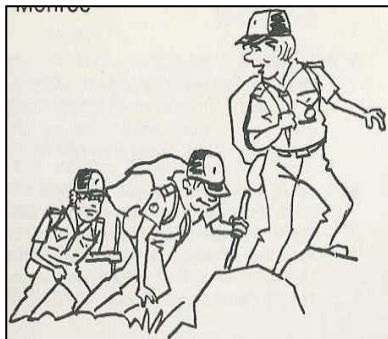
No a podruhé jsme narazily na naše neznalosti co se týče počítačů atd. ..., prostě techniky. Měly jsme podle návodu vyrobit legitku i s fotkou jedné z nás do 20 minut a to jsme přes veškerou snahu nezvládly, i když to jistě nebyl tak těžký úkol.

NEJvětší únava

Ta na nás dolehla nejvíc asi v sobotu večer poté, co jsme dorazily do kempu. Ještě jsme musely postavit stany, uvařit večeři,...navíc už byla tma a hrozná zima a to jsme si ani nemohly rozdělat oheň! Opravdu jsme byly rádi, když jsme vše sklidily, zapnuly stany a zalezly do spacáků. To jsme ještě nevěděly, že nás čeká ještě jeden těžký úkol.

NEJvětší přemáhání

Když se Manito přesvědčil, že už jsme zalezlé, řekl nám, že se nedaleko odtud nachází lidé, kteří od nás potřebují spacák, jídlo, pití, ponožky a baterku. Bylo jen na nás, jestli jim to doneseme nebo ne. Pokud ano, tak jsme museli za naprostého ticha a tmy. Myslím, že jsme prokázaly velkou vůli i odvahu, když jsme se rozhodly, že do toho jdeme. Odměnou nám za to bylo, (samozřejmě kromě bodů), že nám řekly, že si spacák můžeme nechat ☺. Nebyla jsem tak já s Dudlou (Helou) odsouzená spát a trást se zimou pod jedním.

NEJstrašidelnější (bonusové) stanoviště-setkání s uprchlým vězněm Burlónem

Burlón byl dlouho neprávem vězněn Morální policií. Po několika letech uprchnul a skrýval se v tajné skrýši. Naším úkolem bylo ho najít a přemluvit ho, aby svým svědectvím pomohl sesadit nynější vládu. Díky indiciím získaných na stanovištích jsme našly dům, kde se měl skrývat. Prošly jsme černými vraty, sešly schody a šly černou síní ... S bušícím srdcem jsme zaklepaly na dveře na konci síně a ozval se hlas, kdo jsme a co chceme. Řekly jsme mu to a on řekl, ať vstoupí nejmladší z nás a zavře za sebou dveře. Tady musela Dudla prokázat velkou odvahu ... Nakonec jsme měly do Burlónova kutlochu vstoupit všichni a podařilo se nám ho přesvědčit. Bylo to ale strašidelný!

NEJvětší humus

Stanoviště Hertlandští vězni byly brány (každý člen družiny dělal jiný úkol). Jeden z úkolů, kterež dělala Anežka byl, že musela šahat do úplně zaprasenýho záchodu, do hnusný omáčky, do krabice se slimákama a do krabice s yšma (ty prej byly roztomilý ☺) a měla vocat lovit ňáký mince.

NEJvětší výhra

KDYŽ JSME V NEDĚLI VEČER DORAZILY ŽIVÝ A CELÝ NA ZÁKLADNU!!! ☺ ☺ ☺

Celý Svojsíkáč byl neskutečně promyšlený a super a myslím, že všichni, kdo tam byli, mají zážitek na celý život. José na závěrečném proslovu říkal, že nejkrásnější zážitky nemusí mít člověk, když je pohodlný a o tom jsme se tam přesvědčily. Bylo to náročný a potom jsme spíš nežily než žily (kromě Evy, samozřejmě ☺), ale jsem ráda, že jsme tam byly. Myslím, že nám ani nemusí vadit, že jsme skončily 13. za 14 ☺.

Na závěr ještě chci poděkovat lidem, kteří to organizovali. Vymýšlely to 2 roky dopředu a muselo s tím být neskutečně starostí. Výsledek ale stál za to a jim patří velký dík a poklona!

Terka, Modrý klíč

**JAK SE JEZDÍ NA SONE+
jedno poprázdňinové čtení**

Tak jako každý návod, i tento návod bude mít několik bodů. Body tudíž zásadně nepřeskakuj a návod čti pozorně!

1. Pokud na následující otázky odpovíš kladně, jsi to právě ty, kdo si má jít sbalit batoh a vyrazit na cestu.

- a. jezdíš rád/a vlakem?
- b. daleké cesty tě lákají?
- c. je víkend?

2. Když je člověk sám, je mu většinou smutno. Najdi si tudíž ještě někoho, kdo pojede s tebou. Má to však několik podmínek (nebo výhod?) koho můžeš, kolik jich můžeš vzít s sebou atd. SONE+ říká: max. 2 lidé nad 15 let a 3 pod 15 let. Takže v pohodě by mohla jet např. Alža, Mářa, Evička, Markéta a Lucka. Nebo taky jenom Ája a Káďa.

3. Zabalte si všichni batoh, nezapomeňte na nutnou svačinu do vlaku, jízdní řád, mapu republiky, abyste se mohli koukat kudy jedete a co všechno můžete vidět kolem sebe z okna a nějaké to čtivo.

4. Vyražte na nádraží

5. V pokladně si kupte SONE+ na rychlíky (pokud chcete jenom na osobáky, tak to je také možné a v létě tyhle malé dokonce prodávají i běžně v týdnu) a nastupte. Do kterého? To je přece jedno. Každý Vás někam doveze. Bude to Laborec směrem do Žiliny? A kde vystoupíte? Už v Pardubicích nebo až Ostravě – Porubě? Každá část i jen naší malé republiky je jiná. Uvidíte louky, pole, hory, řeky, paní na kole nebo kočku čekající na myš. Tolik je toho k vidění!

6. A co dělat mezi jednotlivými zastávkami? Třeba vyhlížet, jestli neuvidíte Pendolino. Nebo mávat lidem na perónu, či vyndat si nějakou čtivou knihu, vymyslet článek do MK nebo do Blaníku, naučit se matiku, vymyslet, kam pojedete dál a kde budete přestupovat, foťák mít neustále při ruce a fotit vše pěkné kolem Vás.

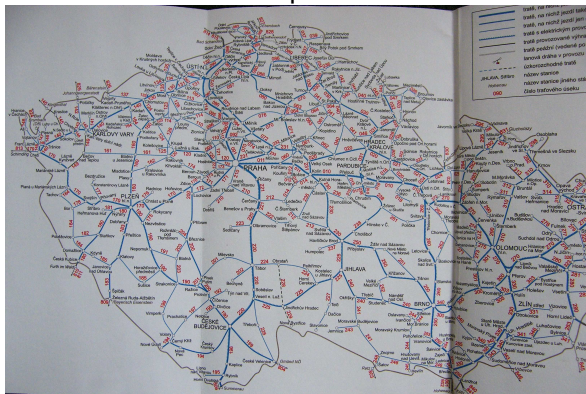
7. **Důležité:** pojedete-li přes Kolín, Pardubice a Hradec, nezapomeňte si poslechnout místní znělky staničního rozhlasu – uslyšíte Kolíne, Kolíne; Já mám koně vraný koně a Okolo Hradce v malé zahrádce. Tak vidíte, písničky jsou všude. Uslyšíte ještě někde něco jiného? Dejte mi pak vědět. Nepojedete někdo náhodou do Suce?

8. Cestou třeba ještě navštívte babičku a dědu nebo příbuzné – řekněte jim, že je jdete jen na chvíli pozdravit, protože Vám za chvíli jede vlak (nám se s Mánou stalo, že jsme takhle dostaly večeri, svačinu na cestu a houby pro rodiče do Prahy; na jiném nádraží pro změnu Máňa dostala řízek s chlebem). Nejenže je překvapíte, ale třeba i radost jim uděláte.

9. Do půlnoci si rozmyslete, kde daný den chcete spát. To abyste mohli včas vystoupit a dojít do postele.

10. Před půlnocí vystupte, zamávejte vlaku a zvažte, zda se dnešní den vydařil.

Takhle se jezdí vlakem a poznávají se celé Čechy, Morava i Slezko. A ještě jednu výhodu to má – tato zábava se dá provozovat i za deště skoro bez pláštěnky.

podzimní číslo Blaníku vychází 8.10. 2009. Do tohoto čísla přispěly oddíly:
Černý šíp, Dobromysl, Modrý klíč, Protěž a Statečná srdce,

**adresa redakce: casopis@blanik.info
casopis.blanik.info**